

SCHOLA CRUCIS,

IN TUBA PAULI

RESONANS,

SIVE

ALLOCUTIO AD CLERUM INSIGNIS NEO-CONFRATERNITATIS SUB AUSPICIJS, & INVOCATIONE

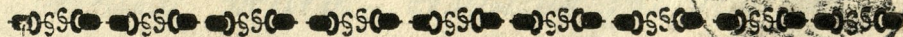
S. CRUCIS ET S. PHILIPPI NERIJ,
Pro suffragio Animarum in Purgatorio,
& subsidio Domûs Emeritorum Sacerdotum.

*In Cathedrali Basilica Labaci Authoritate
Ordinaria Erectæ.*

PER GEORGIUM ANDREAM GLADICH J.U. D. Canonicum Labac. & Secret. Congregat.

*Die XV. Septembris in Generali Congressu primo post
erectionem*

ANNO M. DCC. VII.

LABACI, Typis Joannis Georgij Mayr, Inclyt. Prov. Cara. Typogr.

SOHODA CRISIS
IN TUR A P...
RESOLV...
ALLOCTIO AD C...
SINGIS MEO-C...
All... & ...

S. CRUCIS ET S. PHILIPPI N...
Pro ... in ...
...
...
...

PER GEORGIUM ANDREAM GLA...
DICH J. M. ...
Societ. Congreg...

Die ... in ...
...

ANNO M. DCCLVII.

...
...

111=030016123

SACRO CÆTUI

Almæ & insignis Congregationis sub
invocatione S. CRUCIS & S. PHILIPPI
NERIJ Labaci erectæ, In Generali
Congressu aggregato.

G. A. GLADICH FELICITATEM.

 *Rubescere deberem, dùm in-
concinnam hanc, & primam
allocutionem ad Sacrum Cæ-
tum Vestrum Sacerdotalem,
etiam typis, honoribus Vestris consecra-
re gestio. Si enim conspicio & dignitates
vestras, & virtutum prærogativas, &
sapientiæ Vestræ decora, iteratò refuge-
re oporteret ab audendo. Sed quia in
paucis, verbis meis usus, nec in tantum
prolabi ausim arrogantiæ, ut sa-
pientiæ vestræ, eruditos propinarem*

conceptus; sacram fraudem meditatus; Doctorem Gentium, vobis perorantem oggero, quem si non benè gessi, quantum meo defluxit ex calamo, id imperitiæ meæ tribuatis velim, nam nec temporis admittit angustia ad accuratiorem adhibendam limam, cum perfunctoriè alios suppleo, sed nec officio meo in hac opportunitate me deesse debere arbitratus. Hæc Encænia igitur, quæ reverenter defero dùm de summo CRUCIS nostræ mysterio, de vocatione Nostra, & novi Instituti ratione pertractant, ab absentibus saltem, & occupatis in messe Domini quorum lubens censuram subeo, benignè admittenda spero, quos non tam temeritati meæ, si quid audentius factum, quàm propenso in omnes studio, adscripturos confido. Interim incrementum opto Vestri Sacri Instituti, & Vobis perennitatem.

Non

Non enim judicavi me scire aliquid
inter vos, nisi JESUM Christum &
hunc Crucifixum. 1. Corint. 2.

SI inter tot mundanarum scientiarum varietates, totque terrenarum fluxarumque rerum studia, atque tot inter in diversas defluentium animorum vanitates, liceret mihi hodierna die in medio Vestrum constituto Sacra AA. unum aliquid, quod vel studiis vestris congruum, vel adæquatum vocationi vestræ foret, palam extollere, atque mentibus vestris, quod felicitatem tranquillitatemque Vestram auget, impensius inculcare posse; existimarem profectò me non minus, quam Vos beatiore, si inculco sermone meo, Vestræ aliquid adjicerem prosperitati. Sed qui humanis divinisque litteris jam apprimè imbuti, qui à materno ubere virtutum præceptis animos instituitis, quid quid ex penu rudis Mineræ meæ prodiret, invisum vobis futurum arbitror & indigestum. Nec vestræ curæ esse suspicor, illis immergi sæculorum studiis, quæ vel animum ad curiosa oblectamenta distrahunt, vel ad vanitatis pravitatem provocant, vel ad nefandum iniquitatis quæstum erigunt; *Nam hi corrupti & abominabiles facti sunt in studiis suis.* Vos verò qui dimisistis mundi illecebras, & pompas sæculi invito repudiastis robore, componite mentes ad summum virtutis opus, & siquid ex corruptibilibus vitium semine, in vobis relictum, & de terreâ adhuc cupiditatis glebâ inhæserit, procul pellendum statuite, & abominabile ceu fete, quidquid humanum sapit.

Novam disciplinæ methodum quam sæculi prudentia non didicit, vel imbuta jam falso dogmate, spreto veræ sapientiæ lumine penitus ignorare contendit, vobis, non ego, sed Gentium Doctor tanquam tuba Spiritus sancti ob oculos poni jubet, qui inter vanitatis aliquando Magistros, ut eos ad veritatis viam

erudiret, constitutus, non in sublimitate sermonis, aut sapientiae, venit annuntiare testimonium Christi, neque judicavit se scire aliquid inter illos, nisi JESUM Christum & hunc Crucifixum.

Novum proinde Scholæ genus, imò non novum, quod Paulus docuit, aggredior: hanc CRUCIS SCHOLAM nuncupo, in qua tot testimonijs de vera spiritûs sapientia differitur, in quâ sermone & prædicatione non in plausibilibus humanæ sapientiae verbis, sed in ostensione spiritûs & veritatis, disputatur.

Memini enim vos lapso anno ^{suapte} hujus Instituti primum jecisse lapidem, & fraternæ charitatis instinctu stabilisse fundamenta pietatis, dùm in vestigio Statutorum vestrorum, DEI gloriam, Animarum salutem, & Charitatem ergà proximum, veluti Cardinales, imò Sacerdotales dicam, Fidei, Spei, & Charitatis virtutes, principalem scopum esse voluistis, jamque tùm ad meditandum sublimia animos disposuisse, dùm unanimi consilio, sub CRUCIS Trophæo congregati, nomen dederitis, & operam contuleritis, ad excelsam CRUCIFIXI scientiam propagandam. Neque discipulorum vices, in Regali quamvis Sacerdotio, Doctoris Gentium, tanquam antesignani CRUCIFIXI Præconis, subire erubescitis, *cur mundus crucifixus est, & ille mundo.* Quid ni vestra ex CRUCE assurgat gloria, & copiosa quam ambitis, animarum salus, quando per continuam pietatem vestram, amplius CRUCIS mysterium exaltabitur. *Verbum enim CRUCIS pereuntibus quidem stultitia est (inquit ille) ijs autem qui salvi fiunt, id est nobis, DEI virtus est.* Si DEI virtus? ergo pars divinitatis in nobis operata est, ergo summa, & invisibilis scientia, jam revelata est in cordibus Nostris. De hac itaque si Paulum ad hanc ministerij sortem mirabiliter vocatum, per me differentem audire, & de ærumnosâ ejus plenâ laboribus ad gentes prædicatione, in vestri exemplum erudiri cupitis, benignas exposco mihi aures præbete.

Gal. I.

1. Corint.
1.

Antequam in Doctorem gentium evaderet Saulus, ipse prius CRUCIS infensissimus hostis, æmulator traditionis paternæ, Hebræus ex hebræis, inter blaphemos, flagitiosus pravitatis magister, secundum legem Pharisæus, secundum religionis sectam, persecutor Ecclesiæ DEI, quam velut feralis bellua impugnando, in ipsa sui origine supplantare contendit. Hic, adhuc spirans

rans minarum & cædis in discipulos Domini (recenset Actorum ^{Act. 9.} historia) profectus est Damnascum ad synagogas, ut si quos invenisset hujus vitæ viros & mulieres, victos perduceret in Jerusalem; sed ecce tibi, cùm iter faceret, ut effunderet irarum molem in Discipulos, & terrore disperderet novella credentium Christi germania, circumfulsit eum lux de cælo, & cadens in terram, audivit vocem duellum quasi indicentem sibi. Saule Saule, quid me persequeris? confusus & exterritus hoc vocis tonitru, ac tanquam tonantis fulmine percussus, tremens & stupens querit, quis es Domine? rursus audit: Ego sum JESUS quem tu persequeris, durum est tibi contra stimulum calcitrare. Sensit mox supernam hanc vocem sibi ferire cordis intima, nec cunctatus ad inopinum vocis sonitum vitas dare provocanti manus, & exanimi voce in ducias petere. Domine quid me vis facere? inquires; at Dominus ad eum. Surge, & ingredere civitatem, & ibi dicetur tibi, quid te oporteat facere. Cecidit persecutor, surrexit Gentium Doctor, prostratus in terram, erectus ad sublimia, & hac potente Christi cum Paulo contentione (mirabile dictu) hostile cor emollitum, factumque est subditum, Saulus conversus in Paulum, lupus in agnum, persecutor in prædicatorem, Judæus in Apostolum. Conversus proindè ad prædicationis munus, ad quod immeuso lumine illustratus, palàm de se ipso professus est, suæque narrat antea vitæ, & novi instituti rationem. *Audistis (inquit ille ad Galatas) conversatio-* Galat. c. *nem meam aliquando in Judaismo, quoniam supra modum persequabar Ecclesiam DEI, & expugnabam illam & proficiebam in Judaismo supra multos coetaneos meos, in genere meo. abundantius amulator existens paternarum mearum traditionum, cùm autem placuit ei, qui segregavit me ex utero matris meæ, vocavit per gratiam suam, ut revelaret filium suum in me, ut evangelizarem illum in gentibus, continuo, & sine interpositâ morâ, non aquievi carni & sanguini; sed velut ebrius gratia illustrationis supernæ, & tanquam mentis quodam raptus excessu, prosilui in medium inimicorum fidei, & tanto confessionis impetu prædicabam CRUCIS mysterium, quanto illud antea impugnabam. Glorientur illi (inquit ille) qui vos circumcidunt, in præputio carnis vestræ, mihi autem absit gloriari* Galat. 6. *imposterum, nisi in CRUCE Domini nostri JESU Christi, per quem mihi mundus crucifixus est, & ego mundo: hæc summæ metæ gloriæ mihi*

mihi CRUX esto, *nemo mihi molestus sit, nemo me turbet in hac CRUCIS gloria, Ego enim stigmata Domini Nostri JESU Christi in corpore meo porto.*

Enim vero debuit vas electionis evacuari sordibus, quas de humanâ pravitate, & antiquæ legis cæcitate contraxit, & impleri divinissimi Spiritûs sancti gratiâ, ut nomen Crucifixi JESU portaret coram gentibus, & regibus, & filiis Israël. Et quia ostensus est illi quanta oporteat eum pro nomine JESU Crucifixi pati, posito laborum, & imminentium persecutionum timore, accinxit fortitudine lumbos suos, & urgente Spiritûs sancti gratiâ, furorem illum quo furebat in Ecclesiam vertit in Synagogam, odium in discipulos, strinxit in fidei hostes, depositâ veteris legis caligine, in quâ per paternam traditionem ad pedes Gamaliel edoctus, abjectâ mundi sapientiâ, in quâ præ cæteris excellere visus: Illam solam, quam à Christo per revelationem didicit fidem, per quam regenerata est nova creatura in sanguine Christi, indefesso studio propugnabat, & nihil amplius, nihil se scire jactabat, nisi JESUM Christum & hunc Crucifixum. Ita nimirum hoc CRUCIS munitus præsidio inchoat CRUCIS suæ SCHOLAM per Fidei mysterium, quod tanquam signaculum est redemptionis Nostre, & præsentis vitæ discrimine in vinculis & contumelijs peragrabat infidelium regiones, disseminando undique gloriam Crucifixi DEI, per novæ fidei Sacramenta, destruendo Synagogarum delubra, profanando Idolorum Fana, patrando in manu DEI ad gentium stuporem inaudita portenta, & CRUCIS mysteria dilatabat, cujus amore nihili pendeat quidquid mortalem animum beare posset, nihil perhorrescebat, quidquid calamitatis turbines cieret, vitam & sanguinem in discrimen vocabat. *Nam quæ mihi fuerunt lucra (scribit ad Philippenses) hæc arbitratus sum propter Christum detrimenta. Veruntamen existimo omnia detrimentum esse propter eminentem scientiam JESU Christi Domini mei, propter quem omnia detrimentum feci, & arbitror ut stercorea ut Christum lucri faciam, & inveniar in illo non habens justificationem, quæ ex lege est, sed illam quæ ex fide est Christi JESU, quæ ex DEO est, Justitiam in fide.*

*Philipp.
c. 3.*

Ita nimirum, dum in hac CRUCIS SCHOLA de fidei mysterijs ardentius aliquando cum Judæis disputaret Athenis, & *Act. 17.* Idolorum cultores ad veri Numinis agnitionem perducere stude-
ret,

ret, quos verbo DEI, & doctrina revelationis institueret, Epicuri & Stoici Philosophici hujus inauditæ fidei Auditores secum reputabant, Paulum somnia & deliria, atque novorum deorum esse annuntiatorem. Stans autem Paulus in medio Areopagi, ait: *Viri Athenienses, per omnia quasi supersticiosos vos video, præteriens enim, & videns simulacra vestra, inveni & aram, in qua scriptum erat IGNOTO DEO, quod ergo ignorantes colitis, hoc ego annuncio vobis. DEUS qui fecit mundum, & omnia quæ in eo sunt, hic cæli & terra, cum sit Dominus, non in manufactis templis habitat, nec manibus humanis colitur, indigens aliquo, cum ipse dat omnibus vitam, & inspirationem, & omnia: Suadensque eis ut poenitentiam agerent, eò quod statuit DEUS diem in quo judicaturus est orbem in æquitate, in viro in quo statuit, fidem præbens omnibus, suscitans eum à mortuis. Cùmque audissent resurrectionem mortuorum, quidam irridebant eum, quidam verò dixerunt, audiemus te de hoc iterum. Sic Paulus exivit de medio eorum, quasi indignos reputans, qui reciperent mysteria fidei, qui CRUCIS SCHOLAM subirent: quia terrenis implicati curis, & sæcularibus scientijs vani, nihil supernorum admiserunt, quæ dicebantur à Paulo, in suo gentilissimi imbuti errore, in tenebris priscae legis immorantes.*

Quod cùm idem animadvertisset in Galatis Paulus, jam antehac per prædicationem suam informati in Fide Christi, per absentiam suam denuò ad priora relapsuros esse, indignabundus exprobrat illis. *O insensati Galata, quis vos fascinavit non obedire veritati, ante quorum oculos JESUS Christus præscriptus est, in vobis Crucifixus. Quis Judæorum vobis invidit Evangelij libertatem? Ecce per prædicationem meam, quasi vivam & expressam imaginem, depicta est vobis O Galatæ passio, vita, & CRUX Christi, ut in illa prædicatione mea, per Fidem Christum Crucifixum in vobis quasi præsentem intuiti sitis, & tamen ad vana denuò animum adjicitis, ad pristinam legis vestræ cæcitatem recurritis. Hoc solum à vobis volo discere, ex operibus legis spiritum accepistis, an ex auditu fidei? Non utique ex circumcisione, & operibus legis quæ mortua est, cujus laqueus per Crucifixi redemptionem contritus est, & nos liberati sumus, ergo ex auditu fidei, quam per me audistis, eique obedistis, & Spiritum sanctum cum visibilibus donis accepistis. Cognoscite ergo, quia qui ex fide sunt, ij sunt filij*

*Galatæ
c. 3.*

ibid.

Abraba. Nam Abraham credidit DEO, & reputatum est illi ad Justitiam. Quicumque enim ex operibus legis sunt, sub maledicto sunt, quoniam autem in lege nemo justificatur apud DEUM, manifestum est, quia Justus ex fide vivit. Christus nos redemit de maledicto legis, factus pro nobis maledictum, quia scriptum est, maledictus qui pendet in ligno. Christus videlicet in sua persona benedictus, factus est maledictio, quatenus personam subijt peccatorum, quorum peccata & execrationes in se luendas, & in Crucis supplicio expiandas suscepit.

Ut autem eos amplius confirmaret in fide, quærit per Allegoriam à Galatis. *Dicite mihi qui sub lege esse vultis, legem non legis? scriptum est enim, quoniam Abraham duos filios habuit, unum de libera, unum de Ancilla. Sed qui de Ancilla secundum carnem natus est, qui de libera secundum repromissionem. Hæc enim duo sunt testamenta, unum quidem in monte Sina, in servitutem generans, quæ est Agar. Illa autem quæ sursum est Jerusalem, libera est; quæ est Mater Nostra. Hæc duo nimirum sunt pacta, duo fœdera testamenti, unum quidem, in monte Sina, ubi traditum, & in tabulis promulgatum est vetus testamentum in servitutem generans, quod servos timore pœnarum, ac spe bonorum temporalium effecit, quod Agar est, quæ testamentum vetus indicat. Illa autem quæ sursum est Jerusalem, præsens videlicet Ecclesia novi testamenti, quam Paulus per Revelationis instinctum, & per Crucis mysteria prædicavit, quæ tamquam Sara dominatur in libertatem, ut fœcunda mater generans in hæreditatem Filios, cujus caput est Christus pro nobis Crucifixus, descendens de cœlo, & rursùm ascendens, undè perfectio Ecclesiæ in superis & cœlestibus rebus emanat, nimirum in Fide, Spe, & Charitate, in DEI gloriâ, in Animarum salute, & Charitate DEI & proximi. Libera est ex perfecta Charitate, quæ foras pellit timorem, per quam non servili timore, sed amore filiali servitur DEO, quæ est Mater nostra, quia ex sterili gentilitate, quæ idolis & Dæmonibus serviebat, collecta Ecclesia, innumeros Christo Filios peperit.*

Evellendo itaque Paulus radices priscae legis, per quam salus operari non valet, plantavit novæ fidei justificationem, in qua regenerati sumus per sanguinem Christi, per CRUCEM & mysteria redemptionis nostræ. *State igitur (exhortatur Galatas Paulus) & nolite iterum iugo servitutis contineri. State firmi, & constantes*

stantes persistite in suscepto fidei lumine, & nolite idolis, & demonibus, nolite carnis concupiscentijs, nolite vanis & mundanis scientijs ad laqueum usque implicari. Ecce ego Paulus dico vobis; si circumcidamini, Christus vobis nihil proderit. Nempè Christi per CRUCEM redemptio, nihil proderit fides, nihil baptismi gratia. Ego enim fratres, si circumcisionem adhuc pradico, quid adhuc persecutionem patior, ergo evacuatum est scandalum CRUCIS? Scitote autem, quoniam in Christo JESU neque circumciso aliquid valet, neque praputium. Nimirum neque Judaismus, neque gentilismus, sed fides, quæ per charitatem operatur. Quæ videlicet in charitatis opera sese diffundit, quæ per internam vim, & occultam efficaciam ad ultimum finem conducit: Nam vana, & inania modò sunt, quæ legum figuris, & typis olim didicimus, postquam Christus in CRUCE nostra expiavit delicta, postquam chirographum servitutis delevit. Nunc ergo soluti sumus à lege mortis, in qua detinebamur, ita ut serviamus in novitate spiritus, non in vetustate litteræ, cum justificati simus gratis per gratiam ipsius, per redemptionem, quæ est in Christo JESU. Ego enim per legem legi mortuus sum, ut DEO vivam (inquit ad Galatas) Christo crucifixus sum CRUCI, vivo autem, jam non ego, vivit vero in me Christus, quod autem nunc vivo in carne, in Fide vivo Filij DEI. Quod iterum innuit ad Colessenses. Et vos cum mortui essetis in delictis, & praputio carnis vestræ, convivificavit cum illo donans nobis omnia delicta, delens quod adversum nos erat chirographum decreti, quod erat contrarium nobis, & ipsum tulit de medio, affigens illud CRUCI.

Dùm igitur in novitate spiritus exaltavit Paulus gloriam DEI in gentibus, & quasi tuba Spiritus sancti personans, toti mundo revelationis suæ induxit fidem, plantavit pariter per CRUCIS redemptionem spem futuræ gloriæ, quæ revelata est in cordibus Nostris. Nam spem ex fide, spem Justitiæ expectamus. Ita Paulus postquam ostendit, nos non justificari amplius per legem, sed per Fidem Christi, per mysteria redemptionis CRUCIS: demonstrat Romanis, quanta sit excellentia & celsitudo, tum utilitas hujus justitiæ, quam Nobis Christus per CRUCEM suam attulit, per quam in nobis regeneravit spem ad vitam æternam. Justificati ex fide pacem habeamus ad DEUM per Dominum Nostrum JESUM Christum, per quem habemus accessum per fidem in gratiam istam, in qua stamus, & gloriam in Spe Filiorum DEI, non solum

autem, sed & gloriamur in tribulationibus, scientes, quod tribulatio patientiam operatur, patientia autem tribulationem, tribulatio autem spem, spes autem non confundit, quia Charitas DEI diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis. Ex quo tria nobis consideranda suggeruntur, in qua tota Spes consistere debet, charitas adoptionis, veritas promissionis, potestas redditionis. Non est via ad Regnum, sine præmijs Regni, nec sperare potest cœleste Regnum, cui non super propria regnare membra adhuc donatur. Omne enim opus leve fieri solet, omnis labor & periculi metus absconditur, cùm ejus pretium cogitatur. Nam spes præmij solatium est laboris, inanis enim Crucis est labor, & cruciatus corporis, & animi passio, ubi marcescit fructus futuræ gloriæ, & quæ non videtur, non speraretur. Quod alibi ad Romanos confirmat Paulus. Et ipsi intra

Rom. 8.

nos gemimus, adoptionem Filiornm DEI expectantes, redemptionem corporis Nostri, spe enim salvi facti sumus, spes autem quæ videtur non est spes, nam quod videt quis, quid sperat? si autem quod non videmus speramus per patientiam expectantes. Nam fides est sperandarum

Hebra.

11.

substantia rerum, argumentum non apparentium. In sua itaque laborum & persecutionum patientia totus se diffundit Paulus, in spem redemptionis suæ & Israëli, ita ut nec vincula, nec mortes metuat, nulla mala exterius, quæ tolerat, sentit: Propter spem Israëli (gloriatu Apostolus) catena hac circumdatus sum. Amplius in hac spe fesus, exorditur Epistolam ad Timotheum. Paulus Apostolus JESU Christi per voluntatem DEI, secundum promissionem vitæ, quæ est in Christo JESU, qui illuminavit vitam & incorruptionem per Evangelium in quo positus sum ego Prædicator, & Apostolus, & Magister gentium, ob quam causam hæc patior, sed non confundor, scio enim cui credidi, & certus sum, quia potens est depositum meum servare in illum diem. In illum videlicet diem quo reddet cuique DEUS secundum opera ejus. Hac nimirum spe fretus velut alter sol universum propemodum ab Oriente ad Occidentem, pervolavit orbem, immensa terrarum mariumque spatia, tot undique calamitatibus pressus, emensus est. Spe tamen semper fixus ad horizontem Cœlestis Patriæ, tanquam terminum sui instituti cursûs per Orbem terrarum, cujus per voluntatem DEI constitutus est Apostolus. Hac spe Damasco suum primum, post conversionem, instituit cursum in Arabiam,

Astor. 28

Corinth.

9.

9. vitam & incorruptionem per Evangelium in quo positus sum ego Prædicator, & Apostolus, & Magister gentium, ob quam causam hæc patior, sed non confundor, scio enim cui credidi, & certus sum, quia potens est depositum meum servare in illum diem. In illum videlicet diem quo reddet cuique DEUS secundum opera ejus. Hac nimirum spe fretus velut alter sol universum propemodum ab Oriente ad Occidentem, pervolavit orbem, immensa terrarum mariumque spatia, tot undique calamitatibus pressus, emensus est. Spe tamen semper fixus ad horizontem Cœlestis Patriæ, tanquam terminum sui instituti cursûs per Orbem terrarum, cujus per voluntatem DEI constitutus est Apostolus. Hac spe Damasco suum primum, post conversionem, instituit cursum in Arabiam,

usque,

usque, unde post triennium denuò Damascum reversus: inde abiit Hierosolymam. Hierosolymis per Cæsaream venit Tarsum, inde cum Barnaba Antiochiam, unde ab Ecclesia Hierosolymam missus, ut pauperibus Hierosolymitanis eleemosynam, & collectas fidelium perferret. Inde Antiochiam rediens: Jussu Spiritûs sancti abiit Seleuciam, mox in Cyprum. Ab hac per Pamphyliam, Pisidiam, Lycaoniam; Hierosolymam rursus pervenit, unde denuò ab Apostolis missus est cum Sila & Barnaba, peragravit Syriam, & Ciliciam, deinde Phrygiam, Galatiam, & Missiam, inde venit Troadem, ubi per visionem vocatus in Macedoniam; Europam ingressus pertransivit Boeotiam, Achaïam, Epirum; sicque ab Hierosolymis usque ad Illyricum, omnes in circuitu regiones Evangelij prædicatione explevit. Tandem rediens Hierosolymam inde Romam vincitus perductus est, sed denuò liber dimissus, Italiam, Hispaniam, aliâque loca immenso labore peragravit. Quo hæc tendebant Pauli itinera, quo cruces, labores, & animi angustia, quo vincula & carceres, quo pugnae & agones cum fidei hostibus? Ipse fateatur Apostolus. *Bonum certamen certavi, cursum consumavi, fidem servavi, in relinquo, (& ob id ipsum)* *Timothi*
reposita est mihi corona Justitiæ, quam reddet mihi Dominus in illa die justus *4.*
Judex. Illam nimirum coronam, quam spero à Justo laborum meorum Judice. Nec in vanum in eum spem meam colloco, qui æquus est retributor mercedis. *Ego enim (inquit ad Corinthios)* *1. Corinth.*
sic curro, non quasi in incertum, sic pugno, non quasi aerem verberans. *9.*
 Quia repositam habeo spem in sinu meo. Quis ergo præeunte tanto Athleta Paulo, connitente ad bravium immortale spem suam iu vanum abjiciet, & sine spe curret per tot mundi illecebras in incertum, & pugnando cum vitij aerem verberet? & non potius curret cum eodem in spe redemptionis CRUCIS Christi, ut propositam sibi laureolam immortalis vitæ optineat? *Sic currite ut Comprehendatis.* *Omnis enim qui in agone contendit, ab omnibus se abstenet, & illi quidem, ut corruptibilem coronam accipiant, nos autem incorruptam.* *1. Corinth.*
 Nimirum felicem illam Patriam, *9.*
 quam violenti rapiunt per corporis & animi contentiones. *Non enim habemus hic manentem civitatem, sed futuram inquirimus.* *Hebræ. 13*
 Nam, nostra conversatio est in cælis, unde & Salvatorem expellamus *Philip. 3.*
Dominum Nostrum JESUM Christum, qui reformabit corpus humili-

ratis nostræ, configuratum corpori claritatis suæ. O fallacem igitur hominum spem fragilè que fortunam, qui currunt & conituntur in incertum, O inanes contentiones nostras, qui pugnando aërem verberamus, quæ in medio sæpè franguntur spatio, & antè in ipso portu obruuntur, quàm portum conspicere poterant, quia in concupiscentia carnis, non in concupiscentia Spiritus currunt in incertum, fallit enim omnis spes quæ extra metam gloriæ DEI, & proximi salutem se porrigit. Misera spes, quæ non virtuti DEI innixa, quæ finem ultimum non inquit, cujus cursus, non ad viam veritatis, sed ad sui præcipitium properat. Non sic, non sic, sed Paulum denuò percipite. *Imitato-*

Philip. 2. res mei estote fratres (inquit ad Philippenses) & observate eos, qui ita ambulant, sicut habetis formam. Multi enim ambulant, multi currunt, quos sæpè dicebam vobis (nunc autem & flens dico) inimicos CRUCIS Christi, quorum finis interitus, quorum DEUS venter est, & gloria in confusione ipsorum, qui terrena sapiunt. Nos verò, qui segregati à vulgo, qui speciali sorte distincti à grege, quibus pastorale munus ex dispensatione Christi commissum, & supernaturalibus donis illuminati, currimus & percurrimus in ministerio

1. Cor. 2. CRUCIS ad salvandas proximorum animas, erigamus spem entis nostræ, ad ea quæ nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis descendit. Curramus per patientiam ad propositum nobis certamen (ut denuò Paulus nos animat) aspicientes in auctorem fidei, & consummatorem JESUM, qui propositio sibi gaudio sustinuit CRUCEM, confusione contempta.

Hebra.
12.

Ergo per spem, propositam hæreditatem præstolemur tanquam filij DEI quos adoptavit per CRUCEM suam in dispensationem mysteriorum suorum, ad quam hæreditatem nos vocavit per tolerantiam crucis & passionis Nostræ. Audite pro consolatione vestra de hoc amplius Paulum diserentem. Ipse enim Spiritus testimonium reddet spiritui nostro quod simus filij DEI, si autem filij & hæredes, hæredes quidem DEI, cohæredes autem Christi, si tamen compatimur, & conglorificamur, existimo enim quod non sunt condigne passiones hujus temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in Nobis. O igitur spem felicem, O spem beatam, quæ tantam nobis pollicetur pro exigua crucis patientia, pro cursu tam modico, hæreditatem tam amplam, & immensum Patrimonium Christi.

Rom. 8.

Quanto purrò exæstuat Paulus charitatis igne pro animarum salute ad Christi Crucifixi imitationem, uberrimæ sunt ejus testi-

testi-

testimonijs Epistolæ, plena sunt factis exempla, qui tanquam Christianæ Virtutis & perfectionis Magister peritissimus, eandem magis vita & gestis, quàm sermone docuit, & expressit. Ipse de se fatetur: *quotidie immolor inquit propter gloriam vestram fratres: sed esti immolor supra sacrificium fidei vestra, gaudeo & congratulor omnibus vobis.* Sim ego sacerdos, vos hostia, libamen sanguis meus. Sim ego crucifixus pro salute Vestra, vos secundò per me geniti Christo. Qua de causa, quasi pater, qui totum Orbem genuisset, sic perturbatur, sic sollicitus erat, sic omnes in regnum DEI festinabat inducere. *Instantia mea quotidiana, sollicitudo omnium Ecclesiarum, quis infirmatur, & ego non infirmor? quis scandalizatur, & ego non uror?* Dum enim aliquando coram Agrippa Rege victus suæ prædicationis causam defenderet Paulus, atque fidei argumentis innocentiam suam palàm faceret, in modico inquit Apippa, me suades Christianum fieri: cui Paulus: *Opto apud DEUM, & in modico & in magno, non tantum te, sed & omnes qui audiunt, hodie tales fieri, qualis & ego sum, exceptis vinculis his.* Ita nimirum charitatis ardore omnes in unum corpus effici, omnes uno colligi, non in materiali sed fidei vinculo, cupiebat, quemadmodum Christus, qui exinanivit semet ipsum pro nobis formam servi accipiens, in similitudinem hominum factus, ut crucis mortem subeundo, nos sibi charitate copularet. Id probavit egregio de se ad Corinthios dicto, Paulus. *Cum liber essem ex omnibus, omnium me servum feci, ut plures lucrifacerem, factus sum Judæis tanquam Judæus, ut Judæos lucrarer, ijs qui sunt sub lege, quasi sub lege non essem (cum ipse sub lege non eram) ut eos qui sub lege erant, lucrifacerem, ijs qui sine lege erant, tanquam sine lege essem (cum tamen sine lege DEI non essem, sed in lege essem Christi) ut lucrifacerem eos, qui sine lege erant, factus sum infirmis infirmus, ut infirmos lucrifacerem. Omnibus omnia factus sum ut omnes facerem salvos.* Quid luculentius hac charitate, quid sincerius hoc animarum amore? sed amplius declarat suæ charitatis æstum, dum Timotheum monet, ut memor sit prædicationis secundum Evangelium ejus, in quo laborat usque ad vincula, usque ad carceres, usque ad Crucem, quasi male operans. *Sed verbum DEI (inquit) non est alligatum, ideo omnia sustineo propter electos, ut & ipsi salutem consequantur, quæ est in Christo JESU cum gloria Cælesti.* Hac charitate Paulus Victus JESU Christi, magis quàm diademate coronatus, gloriatur. *Ego (inquit ipse,) in laboribus*

Philip. 2

2 Corint.

11.

Actor. 16

1. Corint.

9.

2. Timot.

2.

1. Corint. boribus plurimis, in carceribus abundantius, in plagis supra modum, 11. in mortibus frequenter. Neque hic stetit amor Pauli, sed quotidie celsior affurgens, & quasi in corporeus, imò igneus ad omnes labores, quæ retro sunt obliviscens, ad ea vero quæ priora sunt extendens se ipsum, ad destinatum persequebatur bravium supernæ vocationis DEI in Christo JESU, nec ante destitit, quam amorì divino vicem redens amore erga proximum, illi vitam cum sudore & sanguine refudit & profudit. *Ego enim non solum alligari (inquit), sed & mori in Jerusalem paratus sum.* Ex hac igitur ingenti & ardentissima animarum charitate, qua omnes DEO lucrari contendit, proximique salutem cupidissime quærit, quid nisi excessivi amoris erga proximum sunt testimonia? quin ad Philippenses audentius affirmare audet. *Testis est mihi DEUS, quomodo cupiam omnes vos in visceribus JESU Christi, & hoc oro ut Charitas Vestra magis & magis abundet in scientia, & in omni sensu.* Et hoc est quod preparans transitum de gratijs gratis datis, de quibus paulò ante diservit, ad Charitatis virtutem se convertit, dum ad Corinthios dicit: *Emulamini autem Charismata meliora, & adhuc excellentiorem viam vobis demonstro.* Quæ illa excellentior via, nisi charitas, quam tot præconijs extollit, tot laudibus exornat, quæ tanquam virtutum Regina omnes antecellit præstantia? nam mox subdit. *Si linguis hominum loquar, & Angelorum, Charitatem autem non habuero, factus sum velut æs sonans, & cymbalum tinniens.* Incondita nimirum & confusa sunt opera, quæ ad charitatem proximi & utilitatem non vergunt, quemadmodum inanis & obstrepera loquacitas per tinnitum æris & cymbali, indicatur. *Nunc autem manent, Fides, Spes, Charitas, tria hæc, major autem horum est charitas:* quæ virtutum est maxima, cujus ingentia sunt spatia, immensum æstimationis pretium, incircumscripita facultas, inæstimabilis valor, incomparabilis honestas. Sicut enim inter elementa, ignis eminet, inter metalla aurum, inter coelos Empireum, inter planetas sol, inter Angelos Seraphin; ita inter virtutes quasi Regina eminet charitas, quæ animos omnium circa se inflamat, est aurum fulgentissimum quo cœlestes emuntur merces, empireum cœlum est, in quo habitat cum electis DEUS, sol est qui omnia illuminat, foecundat, & vivificat; seraphica virtus est, quæ seraphinos ardentes efficit. *V* Hac ardebat Paulus hac consumi petebat

bat, hac cupiebat conflagrari. Quid plura quæris à Paulo? imò
è multis accipe adhuc vivum hujus charitatis in infensissimos sibi,
terra marique hostes, Judæos à salute relapsos, exemplum pari-
ter & argumentum. *Veritatem dico in Christo (fatetur ad Romanos)*
non mentior, testimonium mihi perhibente conscientia mea in Spiritu Rom. 9
sancto. Quid affirmare contendis? Paule tanto veritatis testimonio?
Quoniam tristitia mihi est magna, & continuus dolor cordi meo, ad quid
te torques quid angeris? Optabam enim ego ipse anathema esse à Chri-
sto pro fratribus meis, qui sunt cognati mei secundum carnem. Sed
quid agis Paule? nonne desisisti? nonne contra charitatem, con-
tra Christum pro cæcis Judæis pugnas? Nequaquam, sed pro
charitate, contra charitatem, in charitate connitor & tendo.
Optabam & opto anathema esse à Christo, opto pro charitate
Christi à Christo divelli, opto pro salute Judæorum, non ab
amore, sed à beatitudine, & gloria Christi, à Christo & cælo;
etiam in æternum si opus sit, exul excludi: depono pro eis
esse anathema, depono esse diris devotum caput: dempto pec-
cato & Charitatis naufragio, depono mihi æternum exitium.
Opto oroque Domine, omnia irarum tuarum fulmina Judæis im-
minentia, ut eis parcas, in meum caput retorqueas, effundas,
vibes, exhaustas. O Imensos Charitatis ignes, O Amoris
Vincula, O inter mortales haud majus charitatis incendium.

Si qua ergo consolatio in Christo (exhortatur nos ad eandem Philipp.
cum Philippenſibus Paulus) Si quod solatium charitatis, si qua so- 2.
cietus Spiritus, si qua viscera miserationis, implete gaudium meum ut
idem sapiatis, eandem Charitatem habentes, unanimes id ipsum sen-
tientes. Ad vos hæc verba retorquet O sacriati AA. vestra his
viscera tangit. Vobis pro Epilogo SCHOLÆ CRUCIS tan-
quam tuba spiritus sancti, qui totus charitas est, hanc eximiam
charitatem, hoc summum virtutis opus commendat, & altius
vestris mentibus imprimere contendit. Vobis inquam qui jam
profecti in hac CRUCIS SCHOLA progredimini ad spiritus
perfectionem, qui jam vobiscum, ut opinor, statueritis, non
aliam investigare amplius scientiam, non vanitatis curam am-
bire, aut quamcunque profanam sapientiam Sectari, de qua monet
Timotheum. Deposita custodi, devitans profanas vocum novitates & ap- 1 Timot.
positiones falsi nominis scientia. Sed illi soli quæ per os Pauli, à 6.
Spiritu sancto annuntiata est, quæ vera CRUCIS scientia dicitur,
quæ

quæ sumis doctrinæ mysterijs scater, adhærere. Fidei utique lumen jam tum à Paulo accepistis quando etiam Illyricum Nostrum coram, sua illustravit doctrina, in qua & nos prædicationis verbo, & divinorum Sacramentorum dispensatione, ad quod præordinati sumus ministri, ignorantem plebem instituimus, unde gloria Dei, & exaltatio mysteriorum CRUCIS propagatur. Ex qua resultat Nostræ proximorumque spes salutis per jugem tolerantiam Laborum & passionum corporis. Ut verè posthac Paulus gloriari possit. *Ego Plantavi, & fundamentum posui horum mysteriorum. Apollo rigavit, scilicet nos propagando plantationem & seminationem verbi divini, & super ædificando fundamentis à Paulo positis. DEUS autem incrementum dedit, quòd per misericordiam suam ad summam perfectionem excreverit doctrina hæc CRUCIFIXI.* Ex quibus porrò resultat charitas & dilectio proximi, quæ exsuperat omnem scientiam mysteriorum fidei. Hanc virtutem utpote Reginam omnium impensius suadet & commendat Paulus, dum iteratò dicit: *Sectamini Charitatem, amulamini Spiritualia. Nam si habuero prophetiam, & non verum mysteria, & omnem scientiam, & si habuero omnem fidem ita ut mentes transferam, charitatem autem non habuero, nihil sum. Nullius videlicet pretij & gratiæ coram DEO. Finis etenim præcepti est Charitas, de corde puro, & conscientia bona, & fide non ficta, à quibus quidam aberrantes, conversi sunt invaniloquium, volentes esse legis doctores, non intelligentes, neque quæ loquuntur, neque de quibus affirmant.*

Vos autem sacрати AA. in hoc sacro Coetu sub CRUCIS trophæo aggregati, assecuti estis sublimem hanc charitatis scientiam, ut veri SCHOLÆ CRUCIS discipuli, dum præclaræ eruditionis Vestræ, manifesta editis exempla, præ cunctis vero enituit fraternæ dilectionis argumentum, dum in hac nova, magnifica, & speciosa ut videtis Cathedrali Basilica, ornata tot prærogativis charismatum, tanquam Matrice Ecclesiarum vestrarum, cæterarumque Vicinarum in hoc Novo fœdere Amicæ, recentiora quoque monumenta pietatis Sacerdotalis, consilio vestro, ex instinctu utique Spiritus sancti, in exaltationem mysteriorum CRUCIS adjicere volueritis. Dum inquam pro vobis metipsis, jam senio, aut laborum crucis pertesi, & pro concaptivis & fratribus vestris, exantatis in Evangelio Christi labo-

18. 1102

Corint. 3.

Corint.

14.

1 Corint.

13.

1. Tim. 1

10111

laboribus, & exhaustis in vinea Domini viribus, dico, pro Emeritis Sacerdotibus Domum construendam censeritis, in qua vestrae pietatis visceribus & Charitatis flamma per Paulum accensa, jam deficientes fovere, & ut fratres & viscera vestra colere statueritis, quos nobis in persona Onesij ad Philemonem commendat Paulus. *Obsecro te frater pro Filio meo, quem genui in vinculis Onesio, quem remisi tibi. tu autem illum ut mea viscera suscipe.* Suscipite illos inquam quos genui in vinculis Paulus, quos ad nos remittit tot exagerationibus commendatos, qui in vinculis etiam, in labore, & sudore, ad crucem usque operati sunt opus Evangelij, salutem proximi, & dilatationem mysteriorum & gloriae DEI. *Accedamus igitur (ut iterum Pauli verbis utar) accedamus ad tantum opus, cum vero corde, in plenitudine fidei, teneamus spei Nostra confessionem indeclinabilem, & consideremus invicem in provocationem Charitatis, & bonorum operum, non deserentes collectionem Nostram, & tanto magis, quanto videritis appropinquare diem.* Appropinquat etenim dies fratribus nostris convictis in Christo, opportunam opem ferre, multis in locis inedia & squalore delitescentibus: didicistis utique experientia, quae vos ad tantum pietatis opus provocavit, dum ad incitas redacti Sacerdotes in titulorum beneficijs victum vestitumque quaeritate coguntur, nulla sacerdotali dignitate respecta, sub parca, & avara, & utinam non saepe contumiliosa manu vilium (ut ita dicere fas sit) mancipiorum more, degunt. Quod sane venerandum sacerdotalem statum, adeo indignum reddit, & abjectum facit, in scandalum Charitatis Christianae, ut splendor ille Apostolicus & primæva cleri dignitas, à vilioribus quantumvis homuncionibus, & plebis facie (ut taceam Nobilitatis fastum) ludibrio, & opprobrio saepe numero habeatur, quod utique redundat in vestri Crucifixi Christi contemptum, dum ipse ad Apostolos, quorum & nos norma sumus, dicit: *qui vos spernit, me spernit.* Sed non omnes capiunt verbum hoc, quibus Doctrina Christi manifesta non est, quibus non datum est, nosse mysteria Crucifixi, quibus abscondita est scientia revelationis, qui persistunt in complacentia suae carnis, & qui turgent sola vanitatis suae scientia, qui inhærent avaritiæ cœno, & quaerunt quae sua sunt, & in fastigio superbiæ spernunt hæreditatem Christi. *Vos autem (ut Paulus loquitur) assecuti estis meam doctrinam, institutionem,*

Philom.

1.

Hebræ.

10.

Lucæ 10.

fidem , longanimitatem , dilectionem , patientiam , in his persistite. Omnis enim lex in uno sermone complectitur , diliges proximum tuum sicut te ipsum. Quis proximior Nobis quam Confratres Nostri , qui sinistra aguntur forte , quibus fortuna partior , quibus valetudo adversa.

Maeste igitur animo gloriosi Sacerdotes æmuli priscorum Christianorum , qui certatim olim indigentibus novellis christianis , ad pedes Apostolorum conferentes collectas , opitulabantur beneficio charitatis. Et vos genuini SCHOLÆ CRUCIS discipuli , æmulamini charismata meliora , Paulinam videlicet charitatem , si veri Pauli Auditores & discipuli esse cupitis : profundite in hoc opportunitatis tempore thesauros , & facultates vestras , in tam sanctum , pium , & nunquam fatis laudabile opus , in cœptam Institutionem SCHOLÆ CRUCIFIXI , & de peccatorum pretijs vestras , vestrorumque Fratrum animas redimite ; collocare eas post laudabiliter impensos labores , post virium jacturam , in tranquillitatem vitæ. Fovete illos igne abundantis charitatis & visceribus misericordiæ vestræ : de ijs videlicet facultatum opibus , quas vel per laudabilem parsimoniam comparastis , vel frugalitatem vestram congregastis , vel per vestrigal parsimoniæ possideditis , vel ex superfluo patrimonio tenetis : de ijs inquam thesauris , qui ut nostis , agonizantibus vobis , quin imò sæpè viventibus , proximorum rapinæ , quibus ut lupi inhiant , sunt subjecti , & execrandis amicorum litibus obnoxij : Aquibus pro benedictione maledictionem , pro beneficio convitium , certò præstolaturi estis , nam dum vos spoliare aut per fraudem , aut blandimentis , aut latrocino , gestiunt , censent se gratum præstare obsequium DEO ; nec à me horum exempla petite , quorum quotidiana sunt documenta. Quid vobis proinde aut salutem vestræ conducit , si vestro sudore , vestris laboribus , vestra parsimonia propinqui , imò sæpè alieni vanescant , luxurientur , & superbiant. Quid vobis proderit ad salutem , si immensos etiam thesauros in exaltationem Domûs , Familiæ , in splendorem nominis vestri profuderitis , quod intra breve temporis spatium , collabitur , in fumum abit , in suum nihilum revertitur ; locupletantes eos ex Christi Patrimonio , qui profanant memoriam , & conculcant gloriam Vestram , qui lacessant etiam post funera animas vestras ; in quibus nulla gratitudo ,
nulla

nulla recordatio manet, pessumdant ea quæ benevolo licet animo vivi tribuitis, aut testamini propinquis, in luxum, & factum dilapidant, innata maledictione in bonis clericorum, de quibus non gaudet tertius hæres: siquid tamen apparatus conferunt ad funus tepereunte, plerumq; hæredū est jactantia, non felicitas defuncti (ad omnes loquor, quos opulentiores cogit mortis necessitas) qui nec funeralia sæpè sine lite persolvunt & quærelis, animamque Testatoris torquent in piacularibus flammis, consanguinei ultra lectum demortui funus prosequuntur ad tumulum, dolorem vaciferantur & planctum, quamvis non mentiar, si dixerò, sæpius lacrymas fingi, nisi hæreditatis tenuitatem deplorant. Sane verissimum est arefcere eas continuè, ubi domum à loculo reditur. Redux filius à sepulchro patris, prius de hæreditate, vix postea de suffragiis pro anima defuncti cogitat. Maritus amissa conjugè, nùm sit alia priore locupletior, quam ducat, sollicitus, obliviscitur animæ DEO commendandæ, idem & peiora de Uxore post Mariti funera cogita. Hæc est fors misera & conditio humani generis. Quid de defuncto Clerico dicam, cujus bona sunt primo occupantis, cui tot hæredes, quot circumstantes, quæ, dum animam agit, in conspectu, oculis jam hebetibus, spoliant, vix grabato relicto, sæpè dum angustius tenetur (pudet affirmare) & desperatam ut citius animam evomat, morbi vim acciut & doloris, inevitabile latrocinium. O sortem miseram sacerdotis! qui si opulentior est, ad aras usque ut dicitur, facile reperit amicos; egentem & calamitosum, vix respicit invidia, calumnia vero perpetua comes. Hæc videmus & experimento quotidie capimus, & tamen de possessis securum non inquirimus depositum, quibus nostram & proximorum salutem & tranquillitatem sceneremur? hoc insensualium mos est, qui apprehendunt nihil nisi præsentia, in his deliciamur, in his vanescimus, & pompam de prædabili, & jam jam alieno peculio facimus. Esto igitur tuam velis locupletare domum, tuam famam in posteros remittere, quot enim experimenta habes, si etiam à sumis Tiaris, Purpuris, & Infulis mensuram capian us, (ut taceam humiliores) locupletatos ex Patrimonio Christi propinuos, adhuc opulentos existere? quot sunt qui Nomina tantorum Heroum celebrent in profanata hæreditate Christi? facili calculo sine longa computatione nu-

merabis ; ea verò quæ in usus sacros , & Foundationes pias liberaliter erogarunt , etiamnum suos post sæcula laudant auctores.

Hoc vero novum pietatis vestræ Monumentum quod vestro consilio , vestra ope , inspirante Numine erigitis , in quo Thesauros vestros ad pias animarum usuras recondendos animo geritis , nulla ætas , nulla sæcula obliterabunt , ubi memoria , ubi laus , & gloria Vestra , in cordibus Amicorum DEI , & in animis convinctorum & Fratrum Vestrorum , perpetua gratitudine celebrabitur . Qui ad Aram CRUCIS Vestræ memores , prostratis genibus stabunt , pro animabus vestris exoraturi , qui in meditando cœlestibus , & contemplando Divinis mysterijs , in expectatione cœlestis Patriæ , vestri causa quieti vivent , per viscera misericordiæ vestræ requiescent , in quibus nihil amplius erit scire , nisi JESUM Christum & hunc Crucifixum ; qui sub Trophæo exaltatæ CRUCIS tanquam fidi Achates & nostri pupilla oculi , ut firmum præsidium animarum nostrarum , sacra litabunt . *Gaudium enim magnum habui (laudat Philemonem Paulus) & consolationem in charitate tua , quia viscera Sanctorum requieverunt in te ,* Fratres , Nos verò protinùs monet . *Omnia ostendi vobis quoniam sic laborantes oportet suscipere infirmos , ac meminisse verbi Domini JESU , quoniam ipse dixit , beatius est dare , quàm accipere . Et iterum impensius nobis inculcat hoc charitatis opus . : Caritas fraternitatis maneat vobiscum (inquit ad Hebræos) hospitalitatem nolite oblivisci , per hanc enim latuerunt quidam , Angelis hospitio acceptis . Hi Angeli nimirum sunt Sacerdotes nostri quos in vestram curam & hospitalitatem , tanquam Amicos DEI & Fratres , assumitis .*

Philem. 1

Affor. 20

Hebræa.
13.

ibid.

1. Tim.
6.

Igitur Mementote vincitorum tanquam simul vincti , & laborantium , tanquam & ipsi in corpore morantes . Divitibus autem hujus sæculi , & collaborantibus Vestris absentibus , imò omnibus qui ad hunc Cœtum vestrum , & pium charitatis cœdus admitti voluerint (licet autem omnibus , etiam non Sacerdotibus , ut amplum habeant charitatis exercendæ campum , ingredi) præcipite non sublimè sapere , neque sperare in incerto divitiarum , sed DEO vivo , qui præstat omnibus abundè ad fruendum) bene agere , divites fieri in bonis operibus , facile tribuere , communicare : Theaurizare sibi fundamentum bonum in futurum , ut apprehendant veram vitam .

Ergo

Ergo dum tempus habemus, quod præfensest, & cito elabi- Galat. 6.
tur. (ut cum Paulo qui hoc charitatis opus per totum exponit,
concludam (operemur bonum, maximè autem ad Domesticos fidei,
nimirum ad hos Emeritos Con-Fratres Nostros, secundum spiri-
tum quem invicem habemus. Bonum autem facientes non deficiamus, ibid.
tempore enim suo metemus non deficientes, quæ enim seminaverit ho-
mo, hæc metet; Quoniam qui seminat in carne sua, de carne & me-
tet, & qui seminat in spiritu de spiritu metet vitam æternam; & de-
nique ut nunquam destitit, iteratò monemur à Paulo. Debemus Rom. 15
enim nos firmiores, opulentiores scilicet, qui ampliore gaudemus
benedictione Cæli, imbecillitates infirmorum, & necessitatem cala-
mitosorum, sustinere, & non nobis placere quasi id vana gloria,
sed ex motivo Charitatis fraternæ, facturi. Noveritis proinde eos Tessel. 5
supplicibus verbis commendatos, Qui laborant inter vos, ut habea-
tis illos abundantius in charitate, propter opus illorum;
pacem habete cum eis, & pax superveniet vobis,
 A M E N.

